

Arrest

nr. 197 542 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN CRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 Yvoir

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Libanese en Oekraïense nationaliteit te zijn, op 1 september 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 november 2017.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VAN CRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag deels steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name de problemen die verzoekster zou hebben ondervonden met haar familieleden en anderen omwille van haar geloof.

Hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 132 841 van 5 november 2014 vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid met betrekking tot verzoekers problemen met Hezbollah en omdat de problemen die verzoekster ondervond omwille van haar christelijke geloof onvoldoende ernstig werden beschouwd.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers de volgende originele documenten neer: een brief van de Libanese advocaat van verzoekster waarin haar problemen in Libanon worden beschreven, een brief van de Belgische school van hun kind en een volmacht voor het voltrekken van hun huwelijk. Tevens leggen zij kopieën voor van het doopsbewijs en individueel uittreksel van het register van hun kind, enkele Libanese wetsartikels en een krantenartikel.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen, waarmee zij echter de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers herhalen dat verzoekster in Libanon te maken kreeg met discriminaties en vervolgingen omwille van haar christelijk geloof. Zij geven aan dat hun dochter gedoopt is en zich als een christen beschouwt, terwijl zij nochtans van islamitische godsdienst is gezien haar vader, verzoeker, de islam aanhangt. Onder verwijzing van twee internetartikels, stellen verzoeker vervolgens dat de koran een dergelijke bekering als apostasie aanziet en dat deze apostasie niet zal nalaten discriminaties en vervolgingen niet alleen tegen verzoekers maar ook tegen hun kind aan te wakkeren.

Dient te worden benadrukt dat reeds in het kader van hun eerste asielaanvraag geoordeeld werd dat de vermelde feiten onvoldoende ernstig waren om gewag te maken van vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag en dat verzoekster haar vrees dat haar dochter geen christen zou mogen blijven niet aannemelijk maakt. Zo oordeelde de commissaris-generaal, bevestigd bij 's Raads arrest nr. 132 841 van 5 november 2014, in het kader van hun vorige asielaanvraag als volgt: "(...) Daarnaast haalt u voor uw persoon, en voor uw dochter bijkomende problemen aan. U zou namelijk door lokale Libanezen en familieleden van uw echtgenoot onder druk zijn gezet om u te **bekeren tot de islam en een hoofddoek te dragen**. Er dient te worden gesteld dat dit geen voldoende ernstige feiten zijn om gewag te maken van vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U beweert dat men u hier reeds probeerde over te halen sinds uw aankomst in Libanon en dat ze hier nooit mee stopten (CGVS-2 p.7-8). U bleef gedurende zes jaar in Libanon, in dezelfde streek, wonen. U ging in die periode ook geregeld naar bijeenkomsten met verschillende sjiiitische vrouwen om uw Arabisch te verbeteren (CGVS-2 p.4). Ook deze vrouwen zouden u hebben aangesproken op het feit dat u geen hoofddoek droeg. Toch bleef u deelnemen aan deze ochtendbijeenkomsten (CGVS-2 p.9). Vervolgens moet worden opgemerkt dat u geen concrete bedreigingen aanhaalt, of dat er concrete stappen zijn gezet om u effectief te vervolgen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Als u gevraagd wordt hoe u precies onder druk werd gezet u te bekeren haalt u aan dat ze u vragen stelden als: "wanneer begin je te bidden, wanneer ga je een hoofddoek dragen?". Vrouwen die een boerka droegen, weigerden u te begroeten. U geeft aan dat u er het vorige jaar al niet meer op was aangesproken om u te bekeren. Het zou al van het jaar voordien dateren (CGVS 2 p.8). Toen ze merkten dat u niet van gedacht veranderde, spraken ze ook uw kind aan op het feit dat u geen moslim bent. Sommige kinderen wilden niet meer met haar spelen omdat ze als iemand zonder religie werd aanzien (CGVS-2 p.6). Ze vroegen uw dochter waarom u niet bad of geen hoofddoek droeg. Ze zeiden haar daarbij dat god u omwille daarvan zou vermoorden en dat god haar later ook zou vermoorden als zij later geen hoofddoek zou dragen (CGVS 2 p.6). Zo dit echt zou gebeurd zijn, het betreft hier namelijk louter blote beweringen, kunnen dergelijke uitspraken, hoewel misschien intimiderend voor een kind, niet worden beschouwd als concrete bedreigingen die doen concluderen dat er in uw hoofd, of in dat van uw dochter, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Hierbij aansluitend moet worden aangestipt dat uw echtgenoot heeft verklaard dat uw dochter geen concrete problemen heeft ondervonden in Libanon (CGVS man 2 p.8), waardoor bedenkingen rijzen bij uw claim dat ook uw dochter op een dergelijke manier werd aangesproken. U geeft aan dat u dit in Libanon niet tegen uw echtgenoot had gezegd omdat u schrik had dat hij dan zou gaan uitzoeken wie dit had gezegd (CGVS 2 p.11). Echter, gezien jullie intussen samen Libanon hebben ontvlucht en hier asiel hebben aangevraagd, kan worden verwacht dat u dergelijke problemen intussen met uw echtgenoot zou hebben besproken. Het is dan ook merkwaardig dat uw echtgenoot zonder enige nuancering zou zeggen dat uw dochter geen concrete problemen heeft ondervonden in Libanon.

De bovenstaande conclusie dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat, wordt bevestigd door het feit dat u nergens hulp hebt gezocht voor deze problemen. U hebt uw echtgenoot zelfs niet ingelicht over het feit dat u op die manier onder druk werd gezet (CGVS-2 p.8-9). Bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat volgens uw verklaringen in Ali An Nahri nog andere vrouwen zonder hoofddoek rondliepen, maar dat u niet weet of zij problemen ondervonden. U beweert geen band met hen gehad te hebben (CGVS-2 p.10).

Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Bovendien moet worden vastgesteld dat u opvallend vaag blijft wanneer u wordt gevraagd wie u onder druk zette. U komt niet verder dan te stellen dat het er zodanig veel waren, dat u ze niet kan opsommen. Gevraagd er toch enkele namen kan geven, komt u, na twee keer de vraag gesteld te hebben, niet verder dan één persoon op te geven, namelijk een shaykh die B.(...) D.(...) heet (CGVS 2 p.6-7). Dergelijk vage verklaringen doen in grote mate twijfels rijzen bij waarachtigheid van deze door u aangehaalde feiten.(...)”

In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag geen concrete bedreigingen aanhaalde van verzoekers familieleden. Dat verzoekers hier pas jaren na datum voor het eerst melding van maken ondermijnt de geloofwaardigheid van hun beweringen als zou verzoekers familie ermee dreigen hun kind van verzoekster af te nemen en verzoeker onder druk te zetten met een moslima te huwen. Verzoekers verwijzen naar de brief van de Libanese advocaat en leggen uit dat verzoekster uit schaamte tegenover verzoeker hem nooit tevoren had gemeld dat zij dergelijke stappen had ondernomen ingeval de familie van verzoeker hun kinderen zou ‘recupereren’. Zij vervolgen dat verzoekster tijdens het indienen van haar eerste asielaanvraag niet wist of zij haar echtgenoot kon vertrouwen en vreesde dat door te praten over de vijandigheid van haar schoonfamilie, haar echtgenoot met hun kinderen zou weggaan. Verzoekers hun betoog ter verschoning voor het feit dat verzoekster het onderhoud met haar Libanese advocaat onvermeld liet in het kader van hun vorige asielaanvraag terwijl dit onderhoud voor jullie vertrek uit Libanon in maart 2013 zou hebben plaatsgevonden, acht de Raad niet geloofwaardig. Uit hun verklaringen blijkt immers dat ofschoon familieleden en andere Libanezen verzoekster trachtten te overtuigen zich te bekeren naar de Islam en een hoofddoek te dragen, verzoeker zijn echtgenote de vrije keuze liet en zij haar eigen geloof behield en nooit een hoofddoek droeg. Hieruit blijkt geenszins dat verzoekster haar echtgenoot niet in vertrouwen zou kunnen nemen en hem niet op de hoogte zou hebben gebracht van de bedreigingen door zijn familie en het feit dat zij hiervoor zelfs een advocaat zou hebben geraadpleegd. Gezien verzoekers intussen samen Libanon hebben ontvlucht en hier asiel hebben aangevraagd, kan worden verwacht dat zij dergelijke problemen met haar echtgenoot zou hebben besproken. Wat er ook van zij, in deze brief, gedateerd van november 2015 terwijl het een onderhoud betreft dat in maart 2013 zou hebben plaatsgevonden, wordt enkel melding gemaakt van gebeurtenissen gebaseerd op basis van verzoeksters verklaringen. Deze brief kan dan ook allerm minst beschouwd worden als bewijs van de daarin vermelde gebeurtenissen.

In de mate verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

5.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in Libanon geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 oktober 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij in Libanon zeer veel problemen hebben gekend omdat zij een verschillende nationaliteit hebben en ook een verschillende religie. Zij wijzen erop dat tweede verzoekende partij in Libanon onder druk werd gezet om zich te bekeren tot de islam, zij een hoofddoek moest dragen en op verschillende vlakken werd gediscrimineerd. Verzoekende partijen vragen om rekening te houden met hun specifieke situatie.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat tweede verzoekende partij in Libanon onder druk werd gezet om zich te bekeren tot de islam, zij een hoofddoek moest dragen en op verschillende vlakken werd gediscrimineerd, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoekers herhalen dat verzoekster in Libanon te maken kreeg met discriminaties en vervolgingen omwille van haar christelijk geloof. Zij geven aan dat hun dochter gedoopt is en zich als een christen beschouwt, terwijl zij nochtans van islamitische godsdienst is gezien haar vader, verzoeker, de islam aanhangt. Onder verwijzing van twee internetartikels, stellen verzoeker vervolgens dat de koran een dergelijke bekering als apostasie aanziet en dat deze apostasie niet zal nalaten discriminaties en vervolgingen niet alleen tegen verzoekers maar ook tegen hun kind aan te wakkeren.*

*Dient te worden benadrukt dat reeds in het kader van hun eerste asielaanvraag geoordeeld werd dat de vermelde feiten onvoldoende ernstig waren om gewag te maken van vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag en dat verzoekster haar vrees dat haar dochter geen christen zou mogen blijven niet aannemelijk maakt. Zo oordeelde de commissaris-generaal, bevestigd bij 's Raads arrest nr. 132 841 van 5 november 2014, in het kader van hun vorige asielaanvraag als volgt: “(...) Daarnaast haalt u voor uw persoon, en voor uw dochter bijkomende problemen aan. U zou namelijk door lokale Libanezen en familieleden van uw echtgenoot onder druk zijn gezet om u te **bekeren tot de islam en een hoofddoek te dragen**. Er dient te worden gesteld dat dit geen voldoende ernstige feiten zijn om gewag te maken van vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U beweert dat men u hier reeds probeerde over te halen sinds uw aankomst in Libanon en dat ze hier nooit mee stopten (CGVS-2 p.7-8). U bleef gedurende zes jaar in Libanon, in dezelfde streek, wonen. U ging in die periode ook geregeld naar bijeenkomsten met verschillende sjiiitische vrouwen om uw Arabisch te verbeteren (CGVS-2 p.4). Ook deze vrouwen zouden u hebben aangesproken op het feit dat u geen hoofddoek droeg. Toch bleef u deelnemen aan deze ochtendbijeenkomsten (CGVS-2 p.9). Vervolgens moet worden opgemerkt dat u geen concrete bedreigingen aanhaalt, of dat er concrete stappen zijn gezet om u effectief te vervolgen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Als u gevraagd wordt hoe u precies onder druk werd gezet u te bekeren haalt u aan dat ze u vragen stelden als: “wanneer begin je te bidden, wanneer ga je een hoofddoek dragen?”. Vrouwen die een boerka droegen, weigerden u te begroeten. U geeft aan dat u er*

het vorige jaar al niet meer op was aangesproken om u te bekeren. Het zou al van het jaar voordien dateren (CGVS 2 p.8). Toen ze merkten dat u niet van gedacht veranderde, spraken ze ook uw kind aan op het feit dat u geen moslim bent. Sommige kinderen wilden niet meer met haar spelen omdat ze als iemand zonder religie werd aanzien (CGVS-2 p.6). Ze vroegen uw dochter waarom u niet bad of geen hoofddoek droeg. Ze zeiden haar daarbij dat god u omwille daarvan zou vermoorden en dat god haar later ook zou vermoorden als zij later geen hoofddoek zou dragen (CGVS 2 p.6). Zo dit echt zou gebeurd zijn, het betreft hier namelijk louter blote beweringen, kunnen dergelijke uitspraken, hoewel misschien intimiderend voor een kind, niet worden beschouwd als concrete bedreigingen die doen concluderen dat er in uw hoofde, of in dat van uw dochter, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Hierbij aansluitend moet worden aangestipt dat uw echtgenoot heeft verklaard dat uw dochter geen concrete problemen heeft ondervonden in Libanon (CGVS man 2 p.8), waardoor bedenkingen rijzen bij uw claim dat ook uw dochter op een dergelijke manier werd aangesproken. U geeft aan dat u dit in Libanon niet tegen uw echtgenoot had gezegd omdat u schrik had dat hij dan zou gaan uitzoeken wie dit had gezegd (CGVS 2 p.11). Echter, gezien jullie intussen samen Libanon hebben ontvlucht en hier asiel hebben aangevraagd, kan worden verwacht dat u dergelijke problemen intussen met uw echtgenoot zou hebben besproken. Het is dan ook merkwaardig dat uw echtgenoot zonder enige nuancering zou zeggen dat uw dochter geen concrete problemen heeft ondervonden in Libanon.

De bovenstaande conclusie dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat, wordt bevestigd door het feit dat u nergens hulp hebt gezocht voor deze problemen. U hebt uw echtgenoot zelfs niet ingelicht over het feit dat u op die manier onder druk werd gezet (CGVS-2 p.8-9). Bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat volgens uw verklaringen in Ali An Nahri nog andere vrouwen zonder hoofddoek rondliepen, maar dat u niet weet of zij problemen ondervonden. U beweert geen band met hen gehad te hebben (CGVS-2 p.10).

Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Bovendien moet worden vastgesteld dat u opvallend vaag blijft wanneer u wordt gevraagd wie u onder druk zette. U komt niet verder dan te stellen dat het er zodanig veel waren, dat u ze niet kan opsommen. Gevraagd er toch enkele namen kan geven, komt u, na twee keer de vraag gesteld te hebben, niet verder dan één persoon op te geven, namelijk een shaykh die B.(...) D.(...) heet (CGVS 2 p.6-7). Dergelijk vage verklaringen doen in grote mate twijfels rijzen bij waarachtigheid van deze door u aangehaalde feiten.(...)"

In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag geen concrete bedreigingen aanhaalde van verzoekers familieleden. Dat verzoekers hier pas jaren na datum voor het eerst melding van maken ondermijnt de geloofwaardigheid van hun beweringen als zou verzoekers familie ermee dreigen hun kind van verzoekster af te nemen en verzoeker onder druk te zetten met een moslima te huwen. Verzoekers verwijzen naar de brief van de Libanese advocaat en leggen uit dat verzoekster uit schaamte tegenover verzoeker hem nooit tevoren had gemeld dat zij dergelijke stappen had ondernomen ingeval de familie van verzoeker hun kinderen wou 'recupereren'. Zij vervolgen dat verzoekster tijdens het indienen van haar eerste asielaanvraag niet wist of zij haar echtgenoot kon vertrouwen en vreesde dat door te praten over de vijandigheid van haar schoonfamilie, haar echtgenoot met hun kinderen zou weggaan. Verzoekers hun betoog ter verschoning voor het feit dat verzoekster het onderhoud met haar Libanese advocaat onvermeld liet in het kader van hun vorige asielaanvraag terwijl dit onderhoud voor jullie vertrek uit Libanon in maart 2013 zou hebben plaatsgevonden, acht de Raad niet geloofwaardig. Uit hun verklaringen blijkt immers dat ofschoon familieleden en andere Libanezen verzoekster trachtten te overtuigen zich te bekeren naar de Islam en een hoofddoek te dragen, verzoeker zijn echtgenote de vrije keuze liet en zij haar eigen geloof behield en nooit een hoofddoek droeg. Hieruit blijkt geenszins dat verzoekster haar echtgenoot niet in vertrouwen zou kunnen nemen en hem niet op de hoogte zou hebben gebracht van de bedreigingen door zijn familie en het feit dat zij hiervoor zelfs een advocaat zou hebben geraadpleegd. Gezien verzoekers intussen samen Libanon hebben ontvlucht en hier asiel hebben aangevraagd, kan worden verwacht dat zij dergelijke problemen met haar echtgenoot zou hebben besproken. Wat er ook van zij, in deze brief, gedateerd van november 2015 terwijl het een onderhoud betreft dat in maart 2013 zou hebben plaatsgevonden, wordt enkel melding gemaakt van gebeurtenissen gebaseerd op basis van verzoeksters verklaringen. Deze brief kan dan ook allerm minst beschouwd worden als bewijs van de daarin vermelde gebeurtenissen." Verzoekende partijen werpen geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van hun asielrelaas en tot de algemene opmerking om rekening te houden met hun specifieke situatie, zonder echter daadwerkelijke

en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 26 oktober 2017 opgenomen grond. Zij brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS